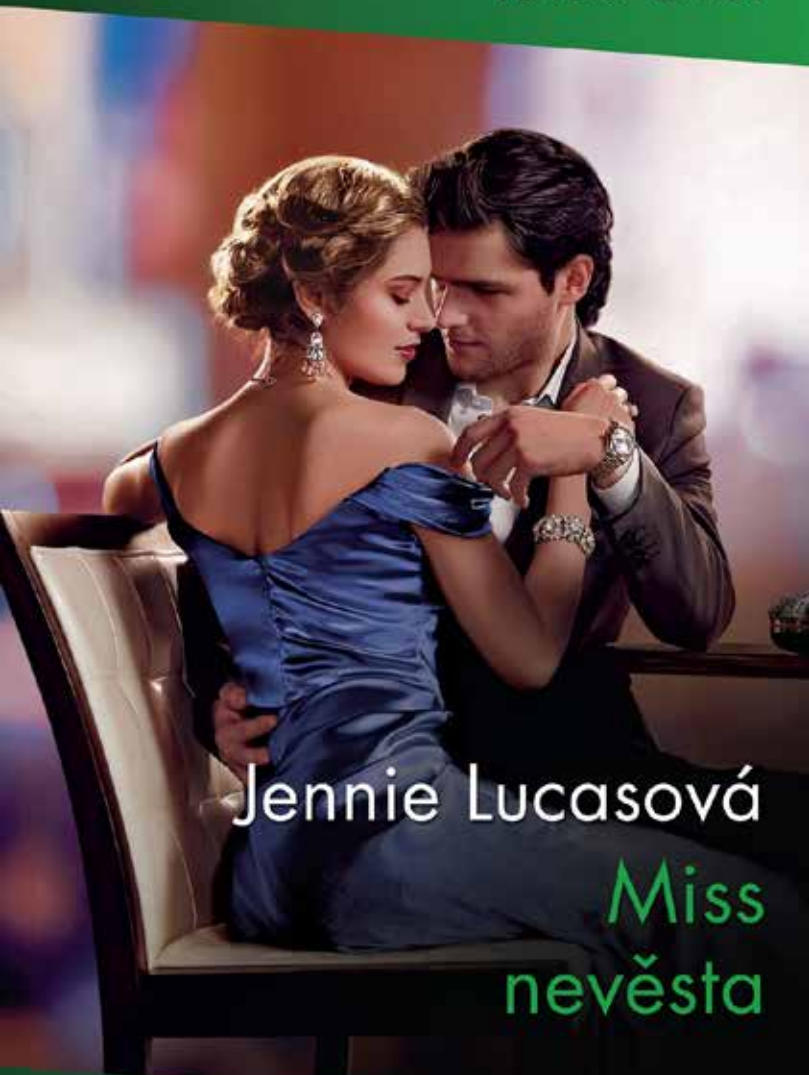
SLADKÝ ŽIVOT

Jennie Lucasová

Miss nevěsta

HARLEQUIN

Jennie Lucasová

MISS NEVĚSTA

Překlad

Kateřina Hamplová

Milá čtenářko,

potřetí a naposledy se setkáte s vnučkami řeckého miliardáře, který se rozhodl, že dívky, o něž pečuje, se dobře provdají! A tentokrát si neurčil vůbec přízemní cíl. Zoe, hlavní hrdinka příběhu nazvaného Nevěsta pro šejka, *se totiž podle jeho vůle má stát princeznou! Asi Vás nepřekvapí, že se to celé trochu zvrtne. Starý pán ale nakonec svého dosáhne!*

O královský purpur jde i v dalších dvou příbězích tohoto měsíce. Asi Vás zaujme především povídka pojmenovaná Miss nevěsta. *Její hlavní hrdina, pohádkově bohatý a pohádkově krásný šejk, si totiž vybírá svou vyvolenou na „trhu nevěst". Že by Vás zajímalo, jak může něco tak pošetilého skončit? Stačí se začíst!*

V několika dalších příbězích vedle lásky, vášně a něhy hraje klíčovou roli pomsta. Ona láska a pomsta údajně často chodívají ruku v ruce, alespoň v knihách to tak bývá. Naštěstí v mých příbězích láska pomstu vždycky porazí! A i když jí to chvíli trvá, je to aspoň Pomsta plná něhy, *jak jsem pojmenoval jeden z dalších příběhů, které si tento měsíc můžete přečíst.*

S láskou

Váš Harlequin

Jennie Lucasová

MISS NEVĚSTA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Chosen as the Sheikh's Royal Bride

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2019

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Jennie Lucas
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5192-1 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5242-3 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5193-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„To nemůžete myslet vážně!“

Omar bin Sáb al-Maktún, samarqarský král, se chladně podíval na svého vezíra. „Nikdy jsem nebyl vážnější.“

„Ale – trh nevěst?“ Vezírova hubená tvář vypadala ve světle dopadajícím do trůnního sálu vysokými okny šokovaně. „Ten už se v Samarqaře nepořádal snad sto let!“

„Tak to už je načase,“ odtušil Omar pochmurně.

Vezír potřásl hlavou. „Nikdy by mne nenapadlo, že ze všech lidí právě byste toužil po starých časech.“

Omar prudce vstal z trůnu, přešel k oknu a vyhlédl ven na své zářící město. Udělal pro modernizaci Samarqary hodně od doby, kdy před patnácti lety vládu nad královstvím zdědil. Podél linie pobřeží se vedle starších cihlových budov leskly mrakodrapy ze skla a oceli. „Ne všichni jsou z těch změn nadšení.“

„Takže prodáte své osobní štěstí, abyste potěšil pár škarohlídů?“ podíval se na něj nechápavě jeho poradce. „Proč si prostě nevezmete tu dívku z rodiny al-Abáji, jak všichni očekávají?“

„Očekává to jen polovina výše postavených. Ta druhá polovina by protestovala. Říkají, že Hasan al-Abáji je dost vlivný už tak, bez toho, aby se jeho dcera stala královnou.“

„Oni to nakonec přijmou. Lejla al-Abáji je pro vás nejlepší volba. Je krásná. A poslušná.“ Vezír ignoroval

Omarův rozhněvaný pohled. „Váš sňatek by konečně zahladil tu tragédii mezi vašimi rodinami –“

„Ne,“ odbyl ho Omar. Celou tu dobu od nástupu na trůn se snaží zapomenout, co se před patnácti lety stalo. Nevezme si Lejlu al-Abáji, aby byl nucený na to myslet každý den. Se ztuhlými rameny dodal: „Samarqara potřebuje královnu. Království potřebuje dědice. Trh nevěst je nejefektivnější možnost.“

„Nejefektivnější? Spíš naprosto neosobní. Nedělejte to,“ prosil ho Chálid. „Počkejte ještě a promyslete to.“

„Je mi šestatřicet. Jsem poslední svého rodu. Už tak jsem čekal příliš dlouho.“

„Vy si opravdu chcete vzít někoho úplně cizího?“ nevěřícně se zeptal vezír. „Když víte, že podle samarqarských zákonů už se od okamžiku, kdy s ní počnete dítě, nikdy nemůžete rozvést?“

„Já znám naše zákony,“ odsekl Omar.

„Omare,“ pronesl vezír měkce. Znali se od dětství, takže mohl použít pro oslovení křestní jméno. „Pokud si vezmete někoho, koho neznáte, můžete se odsoudit k životu plnému utrpení. A kvůli čemu?“

Ale Omar neměl v úmyslu se dělit o své pocity, ani se svým nejbližším rádcem. Nikdo by nechtěl odhalovat před někým své slabosti. A král už vůbec ne. „Mám své důvody.“

Chálid přimhouřil oči. „A co kdyby se lid celého království spojil a žádal vás, abyste si vzal Lejlu al-Abájí? Udělal byste to?“

„Samozřejmě,“ odtušil Omar, který dobře věděl, že něco takového se nikdy nestane. Polovina samarqarských aristokratů byla jednoznačně na straně Hasana al-Abájí, zatímco druhá polovina ho nesnášela a trvala na tom, aby si vybral nevěstu z jiné významné rodiny. „Jediné, na čem záleží, je můj lid.“

„Ano,“ přikývl vezír. „Takže kvůli nim budete riskovat všechno nějakou barbarskou tradicí.“

Omar zaťal zuby. „Tisíckrát radši to, než riskovat další občanskou válku."

„Ale –"

„Dost. Už jsem se rozhodl. Najděte mi dvacet žen dost chytrých a krásných na to, aby se staly samarqarskou královnou. A napřed se přesvědčte, že se skutečně chtějí stát mou nevěstou." Omar rázně vyšel z trůnního sálu a tradiční roucho mu vířilo kolem nohou. „A udělejte to hned," zavolal ještě chladně přes rameno.

Proč jen byla tak hloupá a souhlasila s tím?

Beth Farradayová se nervózně rozhlížela po sále elegantního pařížského hotelu – *hôtel particulier* tomu říkali – soukromý palác z osmnáctého století s vlastními zahradami, to celé v ceně sto milionů euro, jehož vlastníkem byl šejk Omar bin Sáb al-Maktún, král samarqarský. To Beth věděla jen proto, že si posledních dvacet minut povídala s lidmi z personálu. S těmi se tu totiž cítila nejpříjemněji.

Sevřela svou skleničku a nervózně upila trochu drahého šampaňského.

Nepatřila sem, mezi všechny ty úžasné ženy v koktejlových šatech, všechny ty potenciální nevěsty, které sem přivezli ze všech koutů světa. Něco jako harém, pomyslela si pochmurně, harém, ze kterého si ten neznámý šejk vybere svou královnu.

Těch ostatních devatenáct žen bylo tak nesmírně krásných, že si jich každý musel hned všimnout. A přesto každá z nich také dokázala něco úžasného. Beth se zatím seznámila s laureátkou Nobelovy ceny, s laureátkou Pulitzerovy ceny i držitelkou Oscara. Nejmladší senátorkou, zvolenou kdy ve státu Kalifornie. Slavnou umělkyní z Japonska. Podnikatelkou z Německa. Profesionální gymnastkou z Brazílie.

A pak tu byla Beth. Slečna Neviditelná.

Tolik sem nepatřila a dobře to věděla.

Věděla to už před tím, než včera nasedla do toho letadla z Houstonu do New Yorku, kde přestoupila do soukromého letounu, kterým cestovaly ženy ze Severní a Jižní Ameriky. Věděla to od chvíle, kdy ji její přechytralá sestra – dvojče požádala, aby se za ni zúčastnila téhle připitomělé show.

„Prosím, Beth," žadonila Edith před dvěma dny do telefonu. *„Musíš to udělat."*

„Předstírat, že jsem ty? Zbláznila ses?"

„Šla bych tam sama, ale nemůžu opustit laboratoř. Každou chvíli čekáme průlomový objev!"

„To říkáš pořád!"

„Každopádně na klábosení jsi mnohem lepší ty," přemlouvala ji Edith dál. *„Dobře víš, že já to s lidmi neumím. Ne tak jako ty."*

„Jo, já jsem přesně typ na královnu, že jo," odsekla Beth a na chvilku odložila koště, kterým právě zametala podlahu obchodu s levným zbožím, kde pracovala.

„Jediné, co musíš udělat, je ukázat se na tom večeru v Paříži, a oni mi pošlou milion dolarů. Jen pomysli na to, co to může znamenat pro můj výzkum –"

„Ty si vždycky myslíš, že mě přinutíš udělat cokoli, jen tím, že mi řekneš, že zachráníš děti s rakovinou."

„A ne snad?"

Beth se odmlčela.

„No tak jo," povzdechla si po chvíli.

A proto byla teď tady v Paříži, nacpaná v červených šatech o číslo menších, než by potřebovala, protože byla jediná z přítomných potenciálních nevěst, která se nevešla do připravených šatů. Prostě na ni žádné vhodné neměli, tečka. Poté co je všechny v limuzíně převezli z jejich luxusního hotelu na avenue Montaigne sem, strávila posledních několik hodin v tomhle vydýchaném, přetopeném sále a sledovala ty krásné, oduševnělé ženy, jak jsou jedna po druhé předvolávány k rozhovoru s temnookým mužem v arabském rouchu, sedícím na pódiu.

Všechny kromě Beth. Vypadalo to, že šejkovi pohůnci nevědí, co s ní. Zjevně už se rozhodli, že není ani vzdáleně typ jejich šéfa. S čímž vřele souhlasila.

Podívala se na zamračeného muže, hovícího si na trůnu na pódiu. Každou chvíli jako nějaký císař pokynul povýšeně prstem některé z těch úžasných žen a ony jedna po druhé jako ovce poslechly. A k Betinu zděšení ještě se stydlivým úsměvem!

Proč vůbec něco takového podstupují? Beth do sebe hodila zbytek šampaňského. Vždyť toho tolik v životě dokázaly! Byly geniální! Poznala mezi nimi dokonce i Siu Laneovou, nejslavnější filmovou hvězdu na světě!

Beth věděla, proč je tady ona sama. Aby pomohla sestře pomoci těm ubohým dětem a taky proto, aby si mohla trochu prohlédnout Paříž. Ale proč tu jsou ty ostatní ženy, to pro ni bylo záhadou. Přece nepotřebují peníze, nebo ano?

A král sám není zas až takové terno. Beth se na něj zdálky zadívala. Je moc hubený na to, aby byl pohledný. A je nezdvořilý. V západním Texasu, kde vyrostla, by každý jen trochu slušný hostitel své hosty osobně přivítal. Král nekrál, ten chlap by měl mít aspoň špetku vychování.

Beth potřásla hlavou a odložila prázdnou sklenku na stříbrný tác, který se právě vznášel kolem ní. A co je to za chlapa, když si nechá poslat dvacet žen jako pizzu, aby si z nich vybral nevěstu?

I když je Omar al-Maktún superboháč, veledůležitý vládce z malé zemičky na Blízkém východě, o níž nikdy neslyšela, musí to být vážně pošuk. Ona naštěstí není jeho typ. Beth ztěžka polkla.

Ona není ničí typ, jak se zdá.

Něco za tím být musí, když je v šestadvaceti ještě panna.

Bez varování ji náhle zaplavily vzpomínky a s nimi i bolest, která jen číhala ukrytá ve stínu, aby ji ve

slabé chvilce přepadla. *Je mi líto, Beth. Jsi prostě příliš… obyčejná.*

Když se jí vybavila Wyattova slova, najednou v těch těsných šatech nemohla dýchat. Slepě se obrátila na podpatku a utekla ze sálu postranními dveřmi, za nimiž našla zázrak v podobě ztemnělé, světlem měsíce zalité zahrady.

Zavřela oči, zhluboka se nadechla chladného vzduchu a zahnala vzpomínku na muže, jenž jí zlomil srdce. Ona nepotřebuje lásku, přesvědčovala sama sebe zoufale. Pomáhá sestře, vydělává peníze na důležitý výzkum. Má štěstí, odpoledne viděla kousek Paříže. Eiffelovku. Vítězný oblouk. Hodinu seděla v kavárničce, vychutnávala si croissant a maličké, předražené kafe a sledovala, jak kolem ubíhá život.

A to byl ten problém. Beth si hrubě utřela oči. Někdy měla pocit, že na rozdíl od své superzaměstnané sestry nic jiného nedělá, jen sleduje život, jak běží kolem. Dokonce i tady, v tomhle pohádkovém paláci, obklopená slavnými, dokonalými lidmi nic jiného nedělala. Nebyla součástí jejich světa. Místo toho se schovávala sama tady v temné zahradě.

Ne úplně sama. Všimla si, jak se opodál mezi stromy bez listí pohnul nějaký stín. Muž. Co tady venku dělá?

Neviděla mu do tváře, ale kráčel s jasnou sebejistotou a ztuhlými rameny v dobře střiženém obleku. Podle sevření ostře tvarované čelisti usoudila, že je rozzlobený. Nebo nešťastný, těžko říct.

Když může pomoci někomu jinému, nebude myslet na své vlastní problémy. Zamířila k němu a v hlavě lovila francouzštinu ze střední. „*Excusez-moi, monsieur, est-ce que je peux vous aider?*“

Muž se otočil a Beth zalapala po dechu.

Není divu, že ho v té tmě napoprvé neviděla. Měl černé vlasy, černé oči a černý oblek. Oči z toho byly nejčernější.

„Co tady děláte?“ Jeho hlas byl hluboký a jeho přízvuk dokázala stěží někam zařadit, trochu americký, trochu odjinud.

Cizinec byl tak pohledný, že na chvíli ztratila řeč. Přála si, aby k ní býval nezamířil, nevěděla, jak s takovými muži mluvit.

Není to jeho chyba, že je pohledný, řekla si v duchu. Zhluboka se nadechla a pokusila se usmát. „Omlouvám se. To jen, že jste vypadal tak smutně. Říkala jsem si, jestli vám mohu nějak pomoci.“

Jeho výraz byl náhle velmi chladný. „Kdo jste?“

Beth přemítala, jestli se ho nějak dotkla. Muži dokážou být tak vztahovační, navenek naježení jako kaktus, i když uvnitř jsou milí a laskaví. Soudě alespoň podle jejích mužských přátel, kteří ji do jednoho říkali „kámoška“.

„Jmenuji se –“ Včas se zarazila. Odkašlala si. „Edith Farradayová. *Doktorka* Edith Farradayová,“ zdůraznila a pokusila se nasadit Editin nadřazený pohled.

Jeho smyslné rty se zkroutily. „Aha. To zázračné dítě, výzkumnice v oblasti rakoviny z Houstonu.“

„Ano,“ přikývla překvapeně. „Vy musíte pracovat pro šejka.“

Vypadalo to, že ho to pobavilo. „Každý den. Proč nejste v sále?“

„Nudila jsem se. A bylo tam horko.“

Cizinec sklouzl pohledem k jejím rudým šatům, zjevně o dost menším, než by potřebovala. Proti své vůli se začervenala. Popotáhla si látku nahoru výstřihu, který jí sotva zakrýval její dobře narostlá ňadra. „Ano, já vím, že mi ty šaty nesedí. Neměli nic v mé velikosti.“

Cizinec se zamračil. „Měli by mít připravené všechny velikosti.“

Beth protočila oči. „Každou velikost do třicet šestky. Bylo to buď tohle, nebo moje mikina s kapucí

a džínsy, a ty byly mokré. Když jsem si dnes odpoledne procházela město, pršelo.“

Muž vypadal překvapeně. „Vy jste neodpočívala v hotelu jako všechny ostatní dívky?“

„Jako že bych si zdřímla, abych večer, až se setkám se šejkem, vypadala ještě líp?“ Beth si odfrkla. „Už teď vím, že nejsem jeho typ. A tohle byla má jediná šance prohlédnout si Paříž. Zítra mě pošlou domů.“

„Jak to víte?“

„Protože jeho pohůnci očividně nevědí, co se mnou. A k tomu jsem v tom sále čekala hodiny a ten chlap mi ještě pořád neprokázal tu neuvěřitelnou čest, aby kývl tím svým arogantním prstem mým směrem.“

Cizinec se zamračil. „Byl na vás hrubý?“

„To je v pořádku, vážně,“ potřásla Beth hlavou vesele. „Král taky není můj typ.“

Muž vypadal překvapeně. „Jak to víte? Očividně jste si o něm nic nezjistila.“

Beth se zamračila. Jak to ten chlap ví? Copak je to tak vidět? „Dostal jste mě,“ přiznala. „Já vím, že jsem si o něm měla něco najít na internetu, přečíst si, co má a nemá rád a tak, ale já se o tomhle večeru dozvěděla teprve před dvěma dny a měla jsem strašně moc práce…“

Vypadalo to, že ho to šokovalo. „Moc práce?“

„Strašně moc.“ Musela zařídit všechno kolem nadcházejícího jarního výprodeje, než její šéf neochotně souhlasil, aby si vybrala první dny dovolené za celý rok. Beth si odkašlala. „V laboratoři, samozřejmě. Měli jsme toho moc.“

„To si dovedu představit. Děláte důležitou práci.“ Cizinec se odmlčel, zjevně očekával, že bude pokračovat. Jenže pod jeho intenzivním pohledem všechny ty pečlivě naučené detaily o Editině výzkumu z Betina mozku někam zmizely.

„Jo. Ehm. Rakovina je zlá.“

Zíral na ni, jako by byla úplný cvok. „Ano, já vím."

„No jo, správně," řekla a cítila se hloupě, ale ulevilo se jí, že ji netlačí do dalšího hovoru na toto téma. „Takže vy pracujete pro šejka? A co děláte tady venku? Proč vy nejste v sále?"

V temných očích se zablýsklo.

„Protože tam být nechci." To bylo zjevné, ale vlastně jí vůbec neodpověděl. Lehký studený vítr, poslední závan odcházející zimy, ji zastudil na holých pažích. Podívala se na něj a zachvěla se. Zimou to ale nebylo.

Cizinec se nad ní tyčil, tmavý oblek dokonale padl na jeho urostlé, svalnaté tělo. Ještě nikdy jí nikdo nepřitahoval tak jako on. Uvnitř byla z jeho blízkosti celá rozechvělá. A ještě nebezpečnější než jeho tělo byly ty jeho oči.

Dvě černé hlubiny ji vtahovaly do sebe a hrozily, že se v nich utopí.

Beth se přiměla odvrátit zrak. „No," pronesla nejistým hlasem, „už bych asi měla jít dovnitř. A počkat, až na mě král ukáže prstem." Povzdechla si. „Za to mě koneckonců platí, že."

„Platí?"

Překvapeně se na něj podívala. „Ano. Každá z nás dostane milion dolarů, jen za to, že se tu ukážeme. A další milion navíc za každý den, který nás vyzvou, abychom zůstaly." Usmála se.

„Jen ta možnost stát se samarqarskou královnou by měla stačit," pronesl cizinec popuzeně. „Úplatek není nutný."

„Jo, jasně," odfrkla si Beth. „Nejsem si jistá, proč jsou všechny tyhle úžasné ženské tady, ale hádám, že peníze v tom asi hrají svou roli." Zamračila se a pomyslela na svou sestru. „Dokonce i když jste slavný a opravdu dobrý v tom, co děláte, stejně můžete potřebovat peníze."

„A vy?" V bledém světle měsíce vystupovalo jeho

obočí a výrazné lícní kosti. „I pro vás to je důvod, proč jste tady?“

„Samozřejmě,“ zašeptala. Nikdy předtím jí muž jako tenhle nevěnoval tolik pozornosti. Vlastně nikdy nikoho takového ani nepotkala. Byl jako z pohádky, jako z nějakého erotického snu.

Pokaždé, když se na ni podíval, když promluvil, začalo jí srdce bít rychleji. Nyní stál jen kousek od ní a ona měla pocit, že se v těch těsných koktejlkách bez ramínek nemůže pořádně nadechnout.

„Takže jste tu kvůli penězům,“ prohlásil věcně.

„Výzkum léků proti rakovině je drahý.“ Beth se navzdory vší snaze trošku třásl hlas.

„To si umím představit.“ Odmlčel se a zadíval se na ni. „Ale netušil jsem, že dívky dostanou zaplaceno jen za to, že sem přijedou.“

„Ne?“ vydechla Beth. Očividně nebyl šejkovi až tak blízko. No, alespoň svému šéfovi neřekne, jak se doktorka Farradayová rozplývala v zahradě před nějakým cizincem. Skutečná Edith by byla zděšená.

„A co děláte pro krále?“ zeptala se váhavě. „Jste jeho ataše? Nebo bodyguard?“

Zavrtěl hlavou a nevěřícně na ni zíral. „Vy to vážně nevíte?“

„Ó, jste nějaký jeho příbuzný? Někdo známý? Omlouvám se. Říkala jsem vám, že jsem měla moc práce. Byla jsem tak unavená, že jsem v letadle usnula. A dnes jsem se byla projít po Paříži…“

Dobře věděla, že blábolí. Cizinec pozvedl obočí a upíral na ni temné oči, jako by byla tajemstvím, které chce odhalit.

Beth a tajemství? Vždyť je jako otevřená kniha!

Tedy aspoň obvykle. Teď tajemství má a musí ho udržet – skutečnost, že není pravá doktorka Edith Farradayová.

Až doteď jí to připadalo jako hra, jako výpomoc

sestře, šance pomoci nemocným dětem a k tomu vidět kousek Paříže.

Ale král neplatí všechny ty peníze jen tak, platí je za to, aby se setkal s doktorkou Edith Farradayovou, a ne nějakou obyčejnou prodavačkou z Houstonu.

A ke své hrůze si uvědomila, že to, co dělá, je vlastně normální podvod.

Beth si nervózně popotáhla ten pitomý výstřih nahoru. Prsa jí z něj lezla tak, že hrozilo, že vypadnou. Není divu, že se na ni ten chlap pořád tak dívá. A že teď odvrátil zrak.

Cítila se trapně a vulgárně. Nemá tu co dělat. Přála si, aby sem bývala nejezdila. Aby zůstala doma bezpečně ukrytá ve svém pytlovitém oblečení, co za hubičku koupila v jejich obchodě. Žádný muž se na ni nedíval příliš dlouho.

„Měla bych jít," vykoktala. Ale když se otočila, aby zamířila zpět do sálu, cizincův hluboký hlas se znovu ozval. „Tak co si o nich myslíte?"

Obrátila se. „O kom?"

„O těch ostatních dívkách."

Beth se zamračila. „Proč?"

„Zajímá mě názor někoho, kdo, jak říkáte, nemá u krále šanci. Jestli vy ne, tak kdo ano?"

Beth přimhouřila oči. „Slibujete, že to šejkovi nepovíte?"

„A proč by vás mělo trápit?"

„Nechtěla bych někomu přitížit."

Položil si ruku na srdce v podivně staromódním gestu. „Slibuji, že to nikomu nepovím."

Věřila mu.

„Nejspíš si vybere tu filmovou hvězdu," začala váhavě. „Je to nejkrásnější ženská na zeměkouli."

„Mluvíte o Sie Laneové?"

„Jo. Je pravda, že je vážně neuvěřitelně krásná. A okouzlující." Odmlčela se. „A je taky zlá. Celé hodiny sekýrovala personál v letadle jen proto, že